

I Vesterleden en Port saa rød
 sig aabner bag gyldne Banker.
 Did vandrer at hvile i Himlens Skød
 de dagtrætte Mennesketanker.

Du Tvivlersjæl, som paa vildsom Sti
 vil flygte for Mulmets Komme, —
 hvi gaar du Guds Himmerigs Dør forbi
 og ængstes, naar Dagen er omme?

Den Gud, der redte hver lille Fugl
 en Dunseng for lunt den at fjæle,
 han glemte vel ikke et naadigt Skjul
 for hjemløse Menneskesjæle.

Nej, bank kun trøstig paa Himlens Borg,
 Guds Engle smaa den oplader;
 de tager din Byrde, din Angst, din Sorg
 og fører dig ind til Gud Fader!“

VI.

Sangen lød smukt i den stille, lyse Foraars-
 aften. Stemmerne havde her i det fri ikke den
 skurrende Klang som inde under Forsamlingssalens
 lave Loft. Det var, som om det vide Rum gav